

„Марсови полета“ 33,
Седми район, Париж, 1983 г.

Ученият прегледа момичето, натискаше с пръсти кожата ѝ. Тя усети докосването по плешките си, по гръбначните прешлени, по целия гръб. Движенията бяха целенасочени, с клинична точност, сякаш той очакваше да открие в нея нещо нередно – тринайсето ребро или втори гръбначен стълб, израснал като железен прът, успоредно на оригиналния. Майката на момичето ѝ беше заръчала да се държи както го изисква ученият и затова тя мълчаливо понасяше прегледа. Когато той завърза турникета на ръката ѝ, тя не се дръпна; когато проследи пътечката на вената ѝ с върха на иглата, тя не помръдна; когато иглата се плъзна под кожата ѝ и притокът на кръв напълни спринцовката, тя стисна силно устни, докато спря да ги усеща. Загледа как слънчевата светлина влиза през прозорците и благославя стерилната стая с цвят и топлина, и почувства как някакво присъствие я гледа отгоре, сякаш дух спуснал се да я пази и утешава.

Докато ученият пълнеше трите епруветки с кръв, тя затвори очи и се замисли за майчиния си глас. Майка ѝ обичаше да ѝ разказва своите истории за омагьосани кралства и спящи красавици, храбри рицари, готови да се борят за доброто; говореше за богове, които се превръщат в лебеди и за красиви момци, които разцъфтяват като цветя, а също и за жени, които израстват като дървеса; шепнеше, че ангелите съществуват и на земята, и на небето, и че се намират хора, които могат да летят също като ангелите. Момичето винаги слушаше тези истории, без да е съвсем наясно дали са истина. Но имаше нещо,

в което наистина вярваше. Във всяка приказка принцесата се събуждаше и лебедът отново се превръщаше в Зевс, а рицарят побеждаваше злото. В един миг, с лек замах на вълшебната пръчица или с появата на някаква магия, кошмарът изчезваше и започваше нова ера.

Първи кръг

ПРЕДДВЕРИЕ НА АДА

Улица „Рьофюзникс“, Айфеловата кула,
Седми район, Париж

Верлен стремително проби бариерата от жандарми и се насочи към тялото. Наближаваше полунощ, наоколо нямаше никой и въпреки това целият периметър около Марсовите полета – от кея Бранли до булевард „Гюстав Айфел“ – беше блокиран от полицейски коли; червени и сини светлини пулсираха в мрака. В единия ъгъл на тази сцена беше инсталиран прожектор, ярката му светлина разкриваше обезобразено тяло посред локва електриковосиня кръв. Чертите на жертвата не можеха да се различат, тялото беше поломено и окървавено, ръцете и краката стърчаха неестествено, досущ като изпочупените клони на дърво. През ума на Верлен мина фразата „раздробено на парчета“. Разгледа създанието, докато то умираше, забелязвайки как крилата се разгъват над тялото. Видя как то потръпва от болка и се заслуша в остриите, животински хрипове, които затихваха и се превръщаха в слабо виене. Раните бяха страховити – дълбок прорез на главата и друг на гърдния кош – и въпреки това съществуването сякаш никога нямаше да спре да се съпротивлява, сякаш неговата решителност да оцелее нямаше край, щеше да продължава да се бори, въпреки че кръвта му се изливаше по земята като гъст тъмен сироп. Някаква млечнобяла пелена покри очите на създанието, придавайки му празния поглед на гущер и Верлен осъзна, че най-накрая ангелът беше умрял.

Погледна през рамо, стиснал зъби. Отвъд полицейския кордон имаше всевъзможни създания – жива енциклопедия на същества, които биха го убили, ако знаеха, че той може да ги

види каквито са. Спря се, заемайки студената, оценяваща поза на учен, и заподрежда в ума си каталога на създанията. Тук имаше сборище от ангели мапа, красивите и обречени проститутки, чиито дарби представляваха голямо изкушение за човечите; ангели Гусиан, които можеха да предричат миналото и бъдещето; ангели рахав, грохнали същества, считани за недосегаемите в ангелския свят. Успя да различи дребните отличителни физически белези на ангелите анаким – заострените нокти, широкото чело, леко неправилната структура на скелета. Виждаше всичко това с безпощадна яснота, която остана да витае в съзнанието му дори след като се извърна към суетенето около убийството. Кръвта на жертвата беше започнала да се разтича извън контурите на прожектора и да се носи към сенките. Опита да се съсредоточи върху желязната конструкция на Айфеловата кула, да се съвземе, но създанията поглъщаха вниманието му. Не можеше да свали очи от крилата им, които пърхаха на фона на мастиления мрак на нощта.

Верлен беше установил способността си да вижда тези създания преди десет години. Умението му беше дарба – малцина можеха наистина да виждат ангелски крила без продължително и задълбочено обучение. Както се беше оказало, нарушеното зрение на Верлен – от пети клас носеше очила и не можеше да вижда без тях дори на трийсетина сантиметра пред себе си – се дължеше на деформация в роговиците му, което позволяваше на светлината да влиза в окото му в точната пропорция, за да вижда пълния спектър на ангелските крила. Беше роден да бъде ловец на ангели.

Верлен не можеше вече да спре разноцветното сияние около ангелските създания, енергийните полета, които отделяха съществата от плоските, безцветни пространства, заемани от хората. Докато те се движеха около Марсовите полета, той се озова в състоянието на преследвач, който забелязва движенията им дори и да иска да избегне халюцинаторното им притегляне. На моменти допускаше, че полудява, че тези създания са

собствените му демони, че живее в някакъв измислен кръг на Ада, в който пред очите му преминава безкрайна върволица от всевъзможни дяволи, сякаш събрани накуп да го изкушават и измъчват.

Но това бяха мисли, които можеха да го отведат в някой приют за душевно болни. Трябваше да внимава да съхрани равновесието си, да помни, че вижда нещата с по-висока честота от обикновените хора, че дарбата му е нещо, което трябва да култивира и пази, дори и това да го наранява. Бруно, неговият приятел и ментор, човекът който го беше довел от Ню Йорк и го бе обучил за ловец на ангели, му беше давал хапчета за успокоение на нервите и въпреки че Верлен опитваше да приеме възможно по-малко, усети как в момента посяга към емайлираната кутийка в джоба на якето да си вземе две бели хапчета.

Почувства ръка на рамото си и се обърна. Зад него стоеше Бруно със строго изражение на лицето.

– Тези прорези показват атака на Емим – каза той под нос.
– Овъглената кожа го потвърждава – отвърна Верлен. Разкопча якето си – жълто полиестерно спортно ретро-яке от 70-те, спорно като вкус – и пристъпи по-близо до тялото. – Има ли някакви лични документи?

Менторът му извади портфейл, светлобежовият велур изцапан с кръв, и се зае да го претърсва. Внезапно лицето на Бруно се промени. Показа някаква пластмасова карта.

Верлен взе картата и плахо я заразглежда. Беше шофьорска карта от Ню Йорк със снимка на жена с черна коса и зелени очи. Сърцето в гърдите му лудо заби, когато осъзна, че картата принадлежи на Еванджелин Качаторе.

Не беше споделял с никого истината за Еванджелин. В действителност никой не знаеше, че тя се е превърнала именно в едно от създанията, които те преследваха и убиваха. Да запази тайната на Еванджелин беше за Верлен неизречена помежду им клетва. Можеше и да знае истината за това каква е станала, но никога нямаше да я издаде. Сега

вече разбра, че това е единственият начин да остане верен на жената, която обича.

А тук беше убит някакъв женски нефилим с личните данни на Еванджелин. Верлен инстинктивно посегна към кутийката с хапчетата, но се спря. Знаеше, че всичко – отношенията му с Бруно, връзката с Ангелоложкото общество, пътят на живота му от онази точка нататък – щеше да зависи от поведението му в следващите десет минути. Пое дълбоко дъх, опитвайки да се успокои, и се обърна към Бруно.

– Мислиш ли, че наистина е тя? – каза накрая Верлен, внимателно наблюдавайки шефа си.

– Заповядай, ела – отвърна Бруно и кимна към кървавия труп помежду им.

Верлен пхна пръсти между копчетата на шлифера на жертвата. Ръцете му трепереха толкова силно, че трябваше да се успокои, за да си спомни за формата на раменете ѝ. Чертите на жената въобще не можеха да се разпознаят.

Спомни си първия път, когато бе видял Еванджелин. Беше едновременно и красива, и мрачна, и го гледаше с големите си зелени очи, като че той беше някой крадец, дошъл да им отмъкне свещените текстове. Подозираше мотивите му и категорично бе решила да го държи надалеч. После той я бе накарал да се засмее и строгата ѝ външност се беше разпаднала. Оня миг между тях се беше запечатал трайно в него и както и да опитваше, никога не можа да забрави Еванджелин. Бяха минали повече от десет години, откакто се бяха озовали в библиотеката на манастира „Света Роза“, с отворени пред тях книги, и двамата неосъзнаващи истинската същност на света. *„В ония дни и след това на Земята е имало великани.“* Тези слова, както и жената, която му ги беше показала, бяха променили живота му.

Верлен пхна шофьорската карта в джоба и си тръгна.

„Макдоналдс“, булевард „Шан-з-Елизе“,
Първи район, Париж

Париж беше пълен с ангелолози и именно затова едно от най-опасните места във вселената за емимка като Ено, която беше склонна на безразсъдни постъпки. Също като останалите от нейния вид, тя беше висока и стройна, с изпъкнали скули, пълни устни и сива кожа. Носеше плътен черен грим, червено червило и черна кожа, и често беше с разперени крила, без да се страхува, че ще я видят ангелолози. Това поведение се считаше за предизвикателство, но Ено нямаше никакво намерение да се крие. Скоро този свят щеше да е техен. Обещали ѝ го бяха самите Григори.

Дори и така, навсякъде из Париж се спотайваха ангелолози – учени, които имаха вид сякаш петдесет години не бяха излизали от архивите на Академията по ангелология; престараващи се новаци, които снимаха всяко изпречило се на пътя им създание, ангелолози-биолози, които търсеха образци от ангелска кръв и, най-лошото – доколкото това засягаше Ено – отбор от ловци на ангели, наизлезли да арестуват всички ангелски създания. Тези идиоти често бъркаха голобиумите за нефилими, а нефилимите – за по-чистите създания като ангелите Григори. Напоследък ловците бяха сякаш на всеки ъгъл, дебнеха и чакаха, готови да арестуват жертвите си. За ония, които можеха да разпознават ловците, животът в Париж беше просто неподходящ. Но за другите, които не можеха, всяко придвижване през града представляваше смъртоносна игра.

Разбира се, Ено спазваше строго правилата на своята задача и първото и най-важно от тях беше да остави на другите

риска да бъдат уловени. След като беше убила Еванджелин, тя набързо се изнесе от сцената и тръгна по „Шан-з-Елизе“, където на никого нямаше да му хрумне да я търси. Съзнаваше, че понякога е най-добре да се крие на открито.

Ено обви ръце около стиропорната чашка и огледа непрекъснатия поток по „Шан-з-Елизе“. След като бе свършила работата си в Париж, трябваше възможно най-скоро да се върне при господарите си. Възложено ѝ беше да намери и убие една млада нефилимка. Следила беше създаването седмици наред, наблюдаваше я, изучаваше поведението ѝ. Започна да изпитва любопитство към мишената си. Еванджелин не приличаше на нефилимите, които бе виждала досега. Според господарите Еванджелин бе дете на Григори, но нямаше нито един от отличителните белези на ангел с подобно потекло. Отгледана беше сред човечи, изоставена от своите и – от всичко, което Ено бе установила – беше опасно съпричастна към човешките проблеми. Григори искаха Еванджелин да е мъртва. А Ено никога не беше разочаровала господарите си.

Те – беше сигурна в това – също нямаше да я предадат. Григори щяха да я приберат при себе си, в Русия, където тя щеше да се смеси с големите емимски групи. Тук, в Париж, твърде лесно можеха да я разпознаят. След като вече бе свършила работата си, искаше да напусне този опасен и противен град.

Изучила беше опасностите на парижките ангелолози по трудния начин. Преди много години, когато беше млада и наивна по отношение на хората, някакъв ангелолог едва не я беше убил. Беше през лятото на 1889 година, по време на Световното изложение в Париж, когато в града се тълпяха хора, дошли да видят новоизградената Айфелова кула. Ено се разхождаше насам-натам, а после се престаши да се смеси с тълпата по близките поляни. За разлика от много емими, тя обожаваше разходките сред по-нисшите, които населяваха Париж, обичаше да пие кафе в техните кафенета и да се разхожда в градините им. Обичаше да се потопява в

човешкия поток, в преливащата енергия на безползното им съществуване.

Докато се разхождаше, забеляза откъм „Марсовите полета“ да я гледа красив англичанин, военен. Говориха няколко минути за градината, после той я хвана подръка и я поведе покрай тълпите от пехотинци, проститутки и боклукчии, край каретите и конете. Заради тихия глас и кавалерските му маниери тя реши, че е по-издигнат от повечето човешки същества. Той държеше нежно ръката ѝ, сякаш беше прекалено крехка да я докосва, и през цялото време я разучаваше с усърдието на бижутер, който оценява диамант. Човешкото желание беше нещо, което тя намираше за опияняващо – настойчивостта, начина, по който любовта контролираше и оформяше живота им. Този мъж я желаше. Ено считаше това за забавно. Още си спомняше косата му, тъмните му очи, удивителната му фигура с костюм и цилиндър.

Реши да провери дали мъжът я е разпознал. Той я отведе далеч от тълпата и когато застанаха сами зад един жив плет, я погледна в очите. У него беше настъпила някаква промяна – до преди малко беше толкова мил и влюбен, а сега поведението му бе просмукано от насилие. Остана изумена от това негово преобразяване, от променливата природа на човешкото желание, от начина, по който можеше едновременно да я обича и мрази. Изведнъж мъжът извади кама и се надвеси над нея. „Звяр“, изсъска той и замахна с камата към Ено, гласът му – изпълнен с омраза. Ено реагира бързо, отскочи встрани и камата не я улучи. Вместо сърцето, офицерът я рани в рамото, камата проби роклята и се врязва в тялото ѝ, оставяйки плътта да се отдели от костта като парче дантела. Ено се извърна рязко и мощно към него, пречупвайки костите на гръкляна му между пръстите си, докато очите му се втвърдиха като белезникави камъчета. Издърпа го зад храстите и премахна всички следи от онова, което намираше за красиво у него: прекрасните му очи, кожата му, фината месеста извивка на ухото, пръстите, които – само минути преди това – ѝ бяха доставяли наслада. Взе пелерината

на мъжа и наметна раменете си, за да скрие раната. Не можа обаче да скрие своето унижение.

Раната зарасна, но ѝ остана белег с формата на месечина. От време на време тя заставаеше пред огледалото и разглеждаше едва забележимата линия, за да си припомня на какво предателството са способни хората. След като прочете репортажа във вестника, разбра, че мъжът бил ангелолог, един от многото английски агенти във Франция през деветнайсети век. Попаднала беше в капан. Бяха я изиграли.

Мъжът отдавна беше умрял, но тя още чуваше гласа му в ухото си, усещаше топлия му дъх, когато я бе нарекъл звяр. Думата *звяр* се беше запечатала дълбоко в съзнанието ѝ, семенце, което растеше у нея и я освобождаваше от всякакви задръжки. С всяка нова жертва работата ѝ като наемник все повече започваше да ѝ харесва. Изучаваше поведението на ангелолозите, навиците им, техниките на преследване и убиване на човешки същества, докато напълно опозна работата си. Можеше да усети миризмата на ловеца, да го почувства, да долови желанието му да я плени и убие. Понякога ги оставяше дори да я арестуват. Друг път ги оставяше да упражнят фантазията си върху нея. Оставяше ги да я отведат в леглото, да я вържат, да си поиграят с нея, да я наранят. А щом забавлението свършеше, тя ги убиваше. Беше опасна игра, която обаче тя контролираше.

Ено си сложи слънчеви очила – прекалено големи, с черни изпъкнали стъкла. Рядко излизаше без тях. Те скриваха огромните ѝ жълти очи и неестествено високите скули – най-отличителната черта на еимите – така, че да заприлича на обикновена жена. Облегна се на стола, опъна дългите си крака и затвори очи, припомняйки си ужаса по лицето на жертвата, съпротивлението на плътта, когато заби нокти под гръдния кош и го разпори, изненадата, която изпита, като видя първата струя синя кръв да потича на паважа. Досега не беше убивала по-висше същество и се бе случило фактически обратното на

всичко, на което бе обучавана. Очаквала беше борба, достойна за един нефилим. Но Еванджелин беше умряла сърцераздиращо, с лекотата на човешка жена.

Телефонът завибрира в джоба ѝ и докато посягаше да го извади, огледа минаващите тълпи, а погледът ѝ се местеше от хората към ангелите. Само едно лице използваше този номер и Ено трябваше да е сигурна, че може да говори насаме. По наследство емимите бяха длъжни да служат на нефилимите и тя от години просто изпълняваше дълга си, като работеше за Григори от благодарност и страх. Беше от кастата войни и приемаше съдбата си. Почти не искаше да прави нищо друго, освен да се наслаждава на бавното угасване на живота, на последната жажда за дъх и сладката притихналост на мъртвото тяло.

С треперещи пръсти отговори на повикването. До слуха ѝ достигна дрезгавият, шепнещ глас на господаря – прелъстителен глас, който тя свързваше с власт, болка и смърт. Каза ѝ само няколко думи, но тя веднага разбра – от начина, по който говореше с подплатен от отрова глас – че е станала грешка.

Кея Бранли, Седми район, Париж

Преди да открие любовта на живота си мъртва в подножието на Айфеловата кула, Верлен беше предусетил смъртта ѝ. Еванджелин му се беше явила в един сън, странно създание, изтъкано от светлина. Тя заговори, гласът ѝ отекваше през коридорите на ума му, в началото думите ѝ бяха беззвучни, но после, докато той се напрягаше да ги чуе, ставаха все по-ясни. „Ела при мен“, казваше тя, докато се носеше над него, красиво и плашещо създание, кожата ѝ сияеше, крилата ѝ прибрани около раменете като прозирен, въздушен шал. Разбираще, че сънува, че тя е брънка от въображението му, нещо което си бе съчинил в подсъзнанието, някакъв демон, който да го преследва. И въпреки това се ужаси, когато тя се надвеси по-близо и го докосна. Положи студени пръсти на гърдите му, сякаш искаше да премери пулса на сърцето. От ръцете ѝ към тялото му премина топлина, която идваше от пръстите ѝ, влизаше в гърдите му и го изгаряше. И тогава осъзна с ужасяваща яснота, че Еванджелин се готви да го убие.

Точно в този миг на съня той винаги се събуждаше, неспособен да поеме дъх, обзет едновременно от страх, любов, желание, безнадеждност и унижение. Излизаше от съня със съзнанието, че с него е бил някакъв ангел на мрака. И ако Бруно не се беше намесил, Верлен още можеше да се лута в безконечния кръг от ужас и желание.

Все така с блуждаещата мисъл за обезобразеното тяло на Еванджелин, Верлен се отправи към улицата. Не можеше да свърже жената от съня с разчленения труп. Имаше намерение да вечеря по-късно с приятели в „Маре“, но със сигурност едва